

processos. Un article publicat a *Cartelera Turia*, titulat «Teledium, el juez y los ultraderechistas», ha estat considerat pel fiscal com sospitós de contenir expressions poc respectuoses envers el poder judicial, personificat en el jutge Forteza, que no sembla gaudir d'un excessiu sentit de l'humor.

Segons la denúncia, l'obra conté «clara intenció de profanar rites».

Un col·lectiu periodístic, sota el pseudònim «Pablo Martínez», reivindicà, davant la jutgessa del Districte número 7 de València, la responsabilitat de l'article en qüestió. Encara no se sap, a hores d'ara, si la història acabarà als tribunals o bé si restarà arxivada per sempre.

I una més, si bé no relacionada directament amb l'afer *Teledium*: un artefacte explosiu destruït, el passat 8 de setembre, el vestíbul i l'entrada del cinema Acteón, on es projectava la pel·lícula *Je vous salue, Marie*, de Jean Luc Godard. Des de l'estrena del film, més d'un mes abans, el cinema exhibidor havia rebut nombroses amenaces telefòniques, que feien referència a la condemna eclesial —i, fins i tot, papal— que pesa sobre la pel·lícula. El cinema Acteón, així com les cartelleres *Turia* i *Qué i Donde*, havien estat denunciats, pocs dies abans, per un grup de persones, per un presumpte delictes «d'incitació al delictes», denúncia que fou arxivada pel jutjat corresponent, després que els magistrats van veure la pel·lícula. □

ADVOCATS, RELIGIOSOS, MILITARS, FUNCIONARIS...

Qui són i com són

La plana major del franquisme urbà, opusdeistes locals, ultres i activistes, constitueixen l'amalgama d'individus que, ara i ací, volen constituir-se inquisició

Clàudia Puig

El caràcter de la querella presentada contra Els Joglars per més de cinc-cents ciutadans de València queda més clar que un ull de peix quan analitzem i investiguem quins i com són els querellants. Podem trobar-hi franquistes explícits i entusiastes; la plana major d'un partit feixista-clerical formalment desaparegut, Fuerza Nueva; membres integristes de l'Opus Dei local, elements radicalitzats del tradicionalisme residual; ultres i rosegaciris en general: en molts casos, totes aquestes posicions polítiques se superposen en una mateixa persona. Tot plegat, individus que, per por a la llibertat, volen exercir d'inquisidors.

Socialment, aquesta mostra tan representativa de la societat més reaccionària de València aplega 66 advocats (la majoria, adscrits al col·lectiu dretà Francisco de Vitoria), 10 religiosos, 6 militars, 30 metges i ATS, 34 ensenyants, 5 arquitectes i aparelladors, 2 periodistes, 8 llicenciats, 26 comerciants, industrials i executius, 25 estudiants, i, els restants, administratius, jubilats, i, sobretot, ames de casa. Professionals, funcionaris i una escassa presència directa de sectors de la burgesia valenciana. La indirecta, a través de les esposes d'algun membre conspicu, és més nombrosa.

Observant les adreces on resideixen, comprovarem, també, el caràcter inequívoc de classe mitjana alta dels querellants: quasi tots viuen en l'Eixample. L'absència absoluta de representants del feixisme menestral anticatalanista posa en evidència, així mateix, que són dos micromons jeràrquicament aïllats, que només convergeixen en moments molt conjunturals.

Vet ací una tria dels individus més significatius d'aquests enemics de la llibertat. Només els noms en negreta són querellants.

Ignacio Carrau Leonarte, casat, advocat, viu al carrer de Sant Valero, núm. 9, València. Franquista confés:

«Yo, políticamente, he estado siempre ligado al régimen de Franco, pertenecí al Frente de Juventudes y llegué a jefe de centuria y siempre he tenido una gran admiración por Franco y su obra política» (*Las Provincias*, 19-5-85). Per franquista va ser presentat per a diputat provincial l'any 74 per part del Col·legi d'advocats. Va exercir el càrrec durant setze mesos —era encarregat de l'àrea de servicis municipals— fins que Oltra Moltó, contundent governador civil de l'època, el va nomenar president de la Diputació. Va substituir-hi Salvador Escandell, més tard defensor del colpista Milans del Bosch.

El traspàs de poders va tenir lloc el 31 de juliol de 1975 i la cerimònia tingué un caràcter inequívoc: «Lealtad más que nunca en estos momentos en que muchos bajan el equipaje del tren para subirlo en otro distinto que creen va a venir». I molta «fidelidad a los principios fundamentales del Movimiento». No va oblidar en el seu parlament fer referència al seu avi, Pablo Carrau, que va ser president de la Diputació l'any 27. Les dictadures són propícies per a la família Carrau.

Com a president de la Diputació va viure i va entrebancar fins a l'enfít l'aparició del Consell pre-autonòmic del País Valencià: controlador dels locals i dels duros sotmeté l'autonomia incipient a un autèntic calvari. No se n'ha amagat mai: «Mire, yo voté no a la Constitución precisamente por el título VIII, porque me oponía al Estado de las Autonomias y a su Constitución» declara en la mateixa entrevista de *Las Provincias*. Sent president de la Diputació, va encapçalat una manifestació d'histèrics blaveros sobre el domicili de don Manuel Sanchis Guarner, el qual va ser insultat i vexat. Dies més tard, el professor rebia una paquet-bomba en casa.

Home de religiositat tridentina i exhibicionista —no res com una bona processó—, és pare de família nombrosa —filles al Loreto—, probable membre de l'Opus, ex-cronista ofi-

Ignacio Carrau.

cial de Montcada, fill adoptiu del Raco d'Ademús, i un fill seu és president de Nuevas Generaciones d'AP-València. Encara avui convoca plens en el seu domicili de la «Diputación en el exilio» i assegura que hi assisteixen tots els últims diputats provincials franquistes. Va ser el promotor a València de la fracassada Derecha Democrática Española, de Federico Silva Muñoz, ex-ministre franquista.

La promoció immobiliària li ha anat millor i ha format part del grup que va construir Wakssman, Arvate, Saler 6, Saler 3A, Saler 3B i Cartesia, segons assenyala Josep Sorribes a *Crecimiento urbano y especulación en Valencia*.

Don José Corts Grau, casat, doctor en Dret, catedràtic jubilat de Dret Natural, de la Facultat de Dret de la Universitat de València, més de 80 anys, viu a Albereda, 7. Va estudiar al col·legi Beato Juan de Ribera de Burjassot, bressol dels pioners de l'Opus. Més tard va anar a Alemanya i hi va assistir a classes d'Heidegger, segons confessa. Va tornar, ja falangista, l'any 41 a València, procedent de Granada. Durant part d'aquesta dècada —quan la moral anava més a cavall que mai, Estellés— va exercir de censor. Recordarem ací el nom d'un altre censor famós de l'època: Don Pablo Álvarez Rubiano. El senyor Corts va ocupar més tard la vice-secretaria provincial d'«Educación y Descanso».

L'any 47 va ser nomenat vice-rector de la Universitat de València, i el 51, per ordre del ministre Ruiz Jiménez, rector. Va ser un dels pocs rectors que no va dimitir en solidaritat quan l'actual *Defensor del Pueblo* va ser obligat a cessar per liberal (1956).

Assistent a les primeres *Conversaciones de Gredos* —reunió d'intel·lectuals franquistes que començaven a distanciar-se críticament de la Dictadura—, ho va deixar córrer, tot afermant la seua adhesió al *Régimen*. A pesar d'haver nascut a Fortaleny (la Ribera Alta), o potser per això, el senyor rector mai no ha tolerat la presència pública de l'idioma dels valencians: antics alumnes de Dret contenen, i no acaben, l'inesborrable escena de veure com el senyor Corts arrancava, furiós, totes les esqueles enganxades a les parets de la Facultat, que anunciaven, en valencià, una missa de difunts per uns companys morts en un accident de tràfic. L'any 67 va saltar del rectorat.

Es autor, entre altres obres, de *Ideario político de Balmes* i de *Motivos de la España eterna*. Ha col·laborat, implacable, cada diumenge, durant molts anys, a les pàgines d'opinió de *Las Provincias*. En una entrevista, en aquest mateix diari, que, sota el feliç títol de «Corts Grau: un castigo a la estridencia», hi va publicar, el 3-3-85, Ricardo Triviño («No eres tan viejo, querido profesor») la va subtitular, inclement), el senyor Corts s'autodefinia com a «carca antifrívolo» i com a «impacient».

Benito Sáez González-Elipe, casat, advocat, amb domicili a Alvaro de Bazán, número 1. Ha estat funcionari de l'Institut Social de la Marina, verticalista, durant molts anys. Va ser voluntari de la División Azul. De 1973 a 1976, va ser governador civil d'Alacant. El 24 de febrer de 1976, encara Sáez com a governador, a les onze de la nit, el treballador Teófilo del Valle Pérez cau abatut per una

bala FOP, en el cantó dels carrers de Sant Roc i Antonio Maura d'una El-da en vaga general. Sáez va ser un governador típic de les acaballes del franquisme. Actualment, manté un contenciós amb l'Ajuntament de Xàbia, conjuntament amb Maria Dolores Serrés Serra, dona de Navarro Rubio, ex-ministre franquista, per uns terrenys que hi posseeixen —el Muntanyar— i que la corporació reclama com a municipals.

Carlos Verdú Sancho, fill del també advocat **Carlos Verdú Moscardó**, veterà lletrat del Banco Atlántico, iniciador d'aquesta querrela contra Els Joglars, és un xicot amb molt de passat per davant. Cap dels servicis jurídics de FN, ha estat dues vegades candidat sense èxit a les eleccions generals: en el 77 anava el número 11 i, el 79, de cap de llista, sempre en candidatures de FN o promogudes per ella. El jove Verdú, que va començar a vincular-se amb l'extrema dreta local mentre estudiava Dret, comparaix despatx professional amb el seu pare, al carrer de Cronista Carreres, núm. 11, d'ençà que en 1975 es va incorporar al Col·legi d'Advocats de València. Casat i separat de la seua dona, és pare d'una xiqueta que va ser apadrinada per Blas Piñas. En la seua joventut va intentar ser pintor, i no va reixir-hi.

En el camp jurídic la seua vocació no ha estat tan frustrada. Verdú Sancho és un nom que apareix molt sovint en les demandes contra aperiòdistes demòcrates i en la defensa de

José Corts Grau.

correligionaris amb dificultats amb la llei: dugué l'acusació particular contra el col·lectiu de periodistes de *Valencia Semanal* «B. Pérez», i ara mateix ha assumit la defensa de Francisco Javier Maestre Cano, acusat de llançar una bossa de fem precisament al vestíbul del Teatre Valencia mentre hi representaven *Teledium*.

José María Corbín Navarrete, advocat, amb domicili en el carrer de la Guardia Civil, núm. 7. Casat amb una filla de José Barberà Armelles, jubilat capítost de la premsa del Movimiento a València durant tota la dictadura i gran part de la transició —l'any 82 encara va tornar a ser director del *Levante* i anteriorment ho havia estat del *Jornada* i la *Hoja*—, i president quasi perpetua de l'Associació de Premsa, fins fa dos dies controlada pels franquistes. Gràcies a l'ajuda d'un sogre tan influent, Corbín es va introduir en el periodisme esportiu i ara mateix és corresponsal de *Marca* a València i cap dels servicis esportius de Ràdio Color —la deficitària emissora de Luis Sunyer, gestionada pel seu home bo, Josep Palacios—. També ha col·laborat en l'agència EFE.

Es cunyat de Rita Barberà, diputada autonòmica d'AP-València, i nebot de mossén Corbín Ferrer, un dels fundadors de l'associació clerical-integrista Amunt el Cor. El seu pare, Antonio Corbín Ferrer, va ser candidat suplent per Fuerza Nueva en les eleccions de l'octubre del 82.

Adscrit des d'un primer moment als grups feixistes de la Facultat de Dret —mitjan dècada del 70—, ha estat militant de Fuerza Nueva i, acabada la carrera, es va incorporar als servicis jurídics d'aquest partit, sota el comandament de Carlos Verdú Sancho. Ha participat activament en quasi tots els juís per querella contra periodistes democràtics i és especialista en la defensa d'individus ultres amb problemes judicials per violència. El maig del 82, ressenyem-ho com a indicatiu del caràcter dels seus clients, va dur la defensa de Francisco Argente Meléndez, acusat d'agredir participants de la marxa anti-OTAN de desembre del 81, i condemnat a quinze dies d'arrest menor i a indemnitzar els lesionats.

Dos mesos abans, Argente havia fundat amb la seua mare, Aurora Meléndez Sánchez, i quatre socis més, Hispania, S. L., companyia de seguretat ara instal·lada al carrer de Moratín, núm. 11, 5, despatx 29-D (només l'ascensor la separa de la de-

legació a València del diari *El País*). Un dels cofundadors, Casto-Ginés Martínez Alemparte, vigilant jurat, va abandonar aquesta empresa al juliol del 82 i va passar a treballar a Valenciana de Seguridad, S. A., companyia creada i regentada per la família Gómez Ferrer. Juan Pedro Gómez Ferrer y Bolufer de Pineda va dimetir com a president al juliol del 81. Al desembre del 80, aquest conegut ultra local, candidat al Parlament espanyol per AP en les eleccions del 77, va ser detingut amb d'altres ultres, i delinqüents comuns, i se li van trobar explosius i armes.

Angel Ortuno Muñoz, casat amb **Juliana Tomás García**, advocat, empresari, viu al carrer del Poeta Querol, núm. 7. Vingué a València, com a funcionari del sindicat vertical, l'any 40. Va ser el principal promotor de la revista ultra *Fuerza Nueva* i, més avant, del partit franquista que en nasqué. També fou vice-president nacional del formalment desaparegut partit liderat per Blas Piñar, i amic de l'ex-diputat: el notari Piñar no deixava mai de passar per Querol, 7, quan venia per València. La revista *Valencia Semanal* el va relacionar amb grups feixistes d'exiliats croates, i amb l'aparició a València de Defensa Universitaria, banda violenta dels estudiants feixistes espanyols de la darreria dels 60.

Diario de Valencia el va implicar, seguint la premsa francesa, en la finançació del 23-F, tot assenyalant la seua íntima vinculació amb Germán Sanchis Bernat, detingut a Estrasburg el juny del 81, activista feixista acusat d'assaltar una joieria a València i endur-se 30 milions de botí. Sanchis Bernat, nascut el juliol del 40, va declarar, en el juí a què va ser sotmès pel Tribunal Correccional de París, que era a França intentant comprar armes a instàncies d'ultres valencians.

Ortuño va ser cap de llista de FN per Castelló en les eleccions generals d'octubre del 82 —no ens podem estar de remarcar-ho: el segon candidat *fuerzanuevista* es deia Juan Roig Recatalà— i és un dels impulsors i firmants de la petició d'indult per als condemnats pel 23-F propiciada pel diari *El Alcázar*.

Terratinent sortós —posseeix cinc mil fanecades de muntanya de dret senyorial llegades per l'últim marquès de Dos Aigües al poble de Picasent, que li va vendre l'ajuntament franquista de l'època—, també és un empresari d'èxit. Ordisa, S. A., em-

Angel Ortuno Muñoz.

presa familiar fundada el 73 amb quatre milions i mig de pessetes inicials va ampliar el capital en tretze milions, el 1974. Figuren al consell d'administració, a més d'Ortuño, els seus tres fills —Angel, advocat; Vicente, pilot; Maria Teresa, que fa poc ha rebut poders de consellera-delegada—, el seu cunyat, Juan Tomás García, pèrit industrial, i un soci, Diego Sánchez García, constructor, del Port de Sagunt.

Al mateix terme municipal de Picasent —partida el Pla, polígon 1— aquesta empresa explota una pedrera d'àrids, clausurada per contaminant per l'Ajuntament, i encara en funcionament per haver guanyat el recurs contenciós administratiu que hi va interposar. La comunicació per ràdio amb aquesta contestada pedrera va ser el motiu que va esgrimir Angel Ortuño, davant els seus consternats veïns, el dia que els va comunicar que pensava instal·lar, en el terrat de la finca de Poeta Querol, 7, una potent antena, encara no fa quatre anys. Hi continua, insòlita, inquietant.

Juan Antonio Gómez Ferris, casat, advocat, gran via del Marqués del Túria, 57. Delegat a *Levante* de Fuerza Nueva, president provincial. Segons el *Diario de Valencia* del 22 de març de 1981, el 23-F l'agafa en l'estranger, però declara a la premsa que, si hagués estat a València, hauria eixit al carrer. El mateix diari informava que, dos dies més tard de l'intent de colp d'estat, enviava una carta als militants de FN i a alguns membres d'UCD, que es mostraren col·laboracionistes aquella nit, preparant-los per a «assumir con eficacia las responsabilidades que se nos puedan presentar de un momento a otro.»

Va ser l'eficaç organitzador de l'arreglada de les 8.000 firmes de València pro-indult als condemnats del 23-F, presentades dimarts 12 de juny del 84 davant el Consejo Supremo de Justicia Militar. No era la primera ni l'última campanya política en què participava com a dirigent: durant el 80 es va abocar a impulsar a València la portada a cap per, entre d'altres, la família Tejero, contra la suposada desmilitarització de la Guardia Civil.

La seua esposa, **Amor Subiela Rabagliato**, 51 anys, *sus labores*, va ser la segona de la llista presentada per FN a les municipals de l'any 79; candidatura retirada a última hora per tal d'afavorir el vot útil a UCD. Juan Gómez Subiela, un dels dos fills del matrimoni, absent del llistat anti-*Teledium*, va ser un dels joves feixistes violents més famosos de la transició. Va ser jutjat per agressions contra militants del PCT la nit del 24 de febrer del 79, entre altres moltes fetes i desfetes. En aquelles eleccions

Juan Antonio Gómez Ferrer.

—març del 79— Gómez Subiela era el candidat número 6 (FE de las JONS) de la llista d'Unión Nacional.

Severiano Goig Escudero, advocat, exerceix poc, casat amb Marta Garrigues, amb residència en el carrer de la Reina Na Germana, número 20. Va ser, durant els primers anys 70, militant de l'organització nazi PENS-MSE, que aglutinava els elements més radicals de la disgregada Defensa Universitaria. Amb Carlos Pérez Atayde i Rafael Tormo va formar un cèlebre trio que prompte esdevingué un dels grups més perillosos

i violents del feixisme local. Segons *Noticias al Día* del 18-2-83, Rafael Tormo, neonazi vinculat a la trama negra europea, havia estat detingut i presumptament implicat en força atemptats nazis a Europa.

El full de servicis de Goig Escudero per a l'adveniment del «Nuevo Orden» és dens, dilatat i documentalment comprovat. Va ser fotografiat, per exemple, com a escorta de Blas Piñar, al costat de l'assassí d'Arturo Ruiz, en un reportatge publicat a *El País*. Ex-militant de FN.

Jesús Rivaya Carol, llicenciat en dret, procurador dels tribunals, casat amb una filla del catedràtic de dret administratiu Garrido Falla, viu en el passatge del Doctor Bartual Moret, número 6-M. És amic de Goig Escudero i també pertany a la vella guàrdia del feixisme més dur nascut a la Facultat de Dret de València, anys 70. Ex-militant d'FN.

Elvira Amutio Polo, advocadessa, va ser la candidata número 11 de la llista FN per València al març del 79, eleccions al Parlament espanyol. Viu en el carrer del Botànic Cavanilles, 14. **Adoración Fernández López**, professora d'EGB, avinguda de l'Antic Regne de València, 76, va anar la catorzena en la candidatura d'FN per València en les eleccions generals d'octubre del 82.

Miguel Sanz Alarte, industrial, la mateixa adreça que l'anterior, va anar de suplent en la mateixa llista. **Magdalena Llopis Gaset**, telefonista, fou la candidata 12 de Solidaridad Nacional a l'octubre del 82: el cap de llista per València va ser el fill del colpista Tejero, Ramón Tejero Díez. **Francisco Ramón Martí**, casat, advocat, carrer de Sorní, núm. 11, va ser el número 13 de la Candidatura municipal d'FN, l'abril del 79. Va treballar en la companyia d'assegurances CAP, en una financera propietat dels Carpi, d'on va ser despatxat, i ara pul·lula per Moraira.

Enrique Vallbona Villalba, casat amb **Isabel Sánchez de León Casanova**, industrial, mutilat de guerra, carrer d'Isabel la Catòlica, número 23 (abans vivia en la gran via del Marqués del Túria, 39). Propietari, conjuntament amb el seu germà José M., de Vallersa, empresa de construcció; Vallconsa, l'empresa que gestiona el garatge Sagunto, carrer de Sagunt, 160, antic emplaçament del molí d'oli, i de la fàbrica de sabó que herebaren del seu pare, Enrique Vallbona Martí. Continuen treballant en el sec-

tor amb Aceiteras Vallbona, S. A. La seua considerable fortuna inclou diverses finques urbanes per la zona de les grans vies. És conseller, vocal de la comissió executiva i vocal del consell d'administració de la Caixa d'Estalvis de València.

De 1972 a 1982, va presidir, en representació de la Caixa, el consell d'administració de Picayotel, S. A., propietària del casino Monte Picayo. Aquesta empresa havia estat fundada per Jesús Gómez Escardó, advocat, i la família Cerezo González Briz, l'any 68. Dificultats econòmiques van fer que la Caixa hi intervingués, i Gómez Escardó passà a ser-ne vicepresident, i hi entrà J. J. Viñals Gui-

Enrique Vallbona Villalba.

merà, director general de la Caixa durant els darrers vint-i-cinc anys, com a conseller. L'any 82, l'abril, Vallbona i Vinyals tornen a deixar l'empresa en mans de Gómez Escardó. Durant tot aquest temps, Jesalisa, empresa prestadora de servicis del Monte Picayo, va continuar controlada per la família Cerezo i per Gómez Escardó, casat amb Alicia Cerezo González-Briz. Durant la campanya contra la hipotètica desmilitarització de la Guardia Civil desplegada de juny a desembre del 80, per la ultradreta espanyola, tingué lloc una brillant *soirée* en el casino. Va assistir-hi Carmen Franco, D.N.I. 3, filla del *Caudillo*, gran estrella de la nit. Va actuar-hi, entre d'altres, Mari Carmen i sus munecos.

Antonio Aynat Amorós, farmacèutic, habita a Albereda, 11. Casat amb **Elin Eknes Lindquist**, filla de Per Eknes, cònsol honorari de Noruega a València i consignatari naval. Aquest matrimoni són els pares de la

notòria saga dels Aynat Eknes: Fernando, Antoniò, Enrique... Notori, sobretot aquest darrer, per haver participat en tots —o quasi— els incidents, assalts, agressions promoguts a València pel feixisme universitari espanyol a mitjan 70. Enrique va ser detingut el 27 de gener del 77, amb quatre quilos de dinamita, junt amb José Vicente Rodríguez Garzando i Carlos Feuriegec (fill). Actualment, Enrique Aynat milita en Ceda-de, sembla més calmat en el seu furor activista, i té l'innegable i morbós interès de ser uns dels escassíssims valencians, explícitament, orgullosament, nazis. En el número 62 d'EL TEMPS va publicar una carta al director on assegurava que les cambres de gas nazis no van existir mai, eixint el pas de l'informe sobre Mengele que publicàrem.

Juan Martín Argaya Goicoechea, casat, advocat, germà de l'ex-bisbe de Sant Sebastià, amb domicili en el carrer de Salvador, número 6. És pare de Martín i Miguel Argaya Roca, destacats activistes ultres. Martín va aparèixer en fotografies publicades a *Valencia Semanal* atacant la manifestació ecologista de l'11 de març de 1979 en la plaça del País Valencià. Miguel va ser reconegut com un dels components del comando que va agredir militants del PCPV a l'eixida del míting de la plaça de bous de juny del 77.

Dimas Bonmatí Beneyto, advocat inscrit en el col·legi l'any 53, viu al carrer de Salamanca, 68. Cap de l'assessoria jurídica de Banco de Vizcaya a València. Implicat fins al coll en la línia més dura del blaverisme de la

desapareguda UCD. Va ser cap de programes de la COPE i col·labora en la revista *Fontilles*, dels Jesuïtes. Pertany a l'assessoria jurídica de *Las Provincias*, diari on, de tant en tant, publica algun article. És recordada una sèrie que hi va fer sota el títol «Mis viajes por los países del Este», pura guerra calenta. El 9 de febrer d'enguany n'hi va publicar un titulat «Teledemónium».

Ramón Tatay Tatay, advocat, 90 anys, carrer de Rei En Jaume, 11. S'autodefineix com a «independent, però gens d'esquerres». L'octubre de 1968 va presentar querella contra el govern franquista d'aleshores en ple per «Alta traición por entregar nuestras provincias africanas al extranjero». El 12 d'abril de 1985, davant el jutjat d'instrucció número 3 de València, va presentar denúncia contra Alfonso Guerra, vice-president del govern espanyol, per «amenazas, coacciones y calumnias contra el Tribunal Constitucional». Viu amb la seua germana, **Ana Tatay Tatay**, *sus labores*.

Pascual Agramunt Matutano, advocat, casat, terratinent, ex-tinent coronel, mutilat de guerra, carrer de Ferran el Catòlic, 23. President de València de l'«Hermandad de antiguos combatientes de Tercios del Requeté», carlí, membre del Círculo Cultural Aparisi y Guijarro, d'ideologia ultra, va ser regidor de l'Ajuntament de València en el 71 i el 72.

Eduardo Chulià Vicent, casat, advocat, carrer de Salamanca, número 3. Carlí integrista de sempre, va passar un breu parèntesi liberal els dar-

ters anys de la dictadura, però va tornar a reaccionar radicalment. President de l'Aparisi y Guijarro, ha fet antivalencianisme a cor què vols durant la transició. Va ser el segon candidat de les llistes de Coalición Democrática a les eleccions municipals de València l'any 79, retirada a darrera hora en benefici d'UCD.

José Maria Gallego Blanco de Alba, casat, advocat, carrer Joaquín Costa, número 21, ha estat durant diversos anys ocupant la vice-comptaduria de la junta directiva de l'Aparisi y Guijarro. **Salvador Ferrando Cabedo**, casat, advocat, jutge del tribunal tutelar de menors, viu a la plaça de Crespins, 4, i ha estat vocal de número del mateix Círculo. Va ser candidat a procuradors en Corts el 71, sense èxit.

Salvador Ferrando Cabedo.

Fundació Jaume Bofill

La Fundació Jaume Bofill recorda que el premi sobre

«INNOVACIÓ TECNOLÒGICA I CANVI SOCIAL»

dotat amb un milió de pessetes i convocat el passat mes d'abril té com a data màxima per presentar els originals el proper dia 15 de novembre.

Les bases del premi i els impresos per concórrer a la convocatòria poden recollir-se a les seves oficines a Barcelona, carrer Provença, 324

¿PER QUÈ L'ITALIÀ?

- L'italià és una llengua de la CEE
- En italià es publiquen estudis de Dret, Pedagogia, Psiquiatria, Arquitectura, Urbanística, Medicina, Art...
- En italià aprens Disseny, Restauració, Teatre, Cinema ...

L'ITALIANO, LA LINGUA BELLA

CENTRO LEOPARDI.
Misser Mascó, 6-2a - Tel. 362 17 11